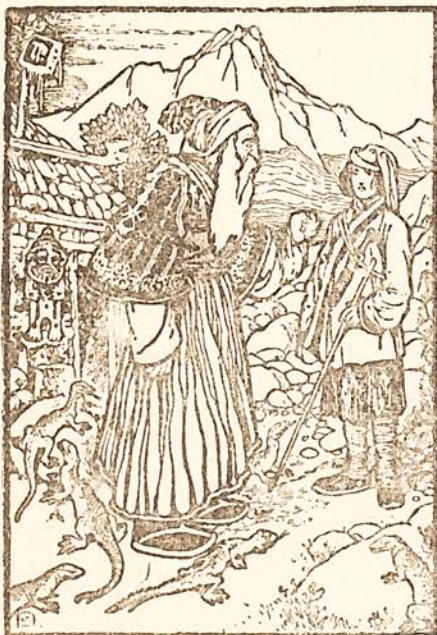

— Кажи ми, знаеш ли, къде се изгуби моето бедно агне? — попитал Изаки.

Магйосника се засмял, изблещил очи и извикал.

— Разкжса го черния вжлк! — И още много жертви ще вземе той от вас затова, защото черния вжлк е непобедим!... Чуваш ли?

— О, тжй ли, — рекал Изаки, аз ще му отплатя!... Аз живота си няма да пожала, за да избавя другите от този злодей.

Макар и да загина, но затова пжк ще отжрва другите.

— Слушай, — казал му предпазливо магйосника, зло те чака! Повече не питай!...

— Аз зная какво права и не можеш ме уплаши!...

— отвжрнал Изаки, вжрнал се и си отишел в кжщи.

Сжщия ден вечерта Изаки прибрал стадото, грижливо го затворил, наметнал кожената си дреха, като я джржал с лявата си ржка, а с десната взел голям нож и се отправил към страшния вжлк...

Той тржгнал из заспалата гора, като се прислушвал вжв всичко. Изведнаж в нощната тишина чул зловещ, продължителен вой: — „у-у-у!...“

Сжрдцето на Изака се свило от страх, но той не изгубил присжтствие на духжт и с уверени крачки тржгнал по направление от гдето идел вжлчия вой.

Това било, наистина, черния вжлк, грамаден, сжс страшни огнени очи и с червен изплезен език.

— Разбойнико! — извикал му Изаки. — Аз не се плаша от тебе... Нека аз загина, но да отжрва другите от тебе! Няма да те сжжала.

Изведнаж черния вжлк му извикал с човешки глас:

— Безумецо!... По-добре да свжржем договор с тебе и да живеем заедно. С твоето мжжко сжрдце и решителност ние ще покорим цялата страна и ще живеем по царски!...

Но Изаки не обжрнал внимание на думите му, а смело пжх-